

носладки тонове се плъзгаха по лъскавия плат, извиваха се нагоре към островърхия купол, сплитаха се хармонично и леко, стапяха сърцата и душите на хората и потъваха в здрачевината на топлата вечер. Сановници, съветници, управители, прислужници, готвачи, кочияши, коняри, метачи и няколцина музиканти се натискаха към палатката на владетеля и спираха поразени и замаяни пред вратата. Звуците ги галеха, унасяха ги, пълнеха сърцата им с бодрост и наслада, гърдите им дишаха по-леко и по-приятно, кръвта се вълнуваше като през най-щастливите и безгрижни млади години... Песента беше бодра, жизнерадостна, весела, тя вдъхваше твърда вяра в хубавото бъдаще, тя нащепваше за братство и щастие под слънцето, за красотата и доволство на земята.

Всички чужденци в лагера се чудеха пред палатката на владетеля. Кой свиреше? Откъде беше дошъл вълшебният музикант? Един от съветниците, който не беше поканен в палатката, не се стърпя и, макар че това беше строго забранено, отметна тежкото платно, сложено за врата, и надникна вътре. Владетелят седеше на стола си, облакътен, замислен, усмихнат. Първият му прислужник беше се облегал на един низък стълб в дъното на палатката и очите му светеха от възторг. Да, той беше сполучил, той беше победил. След дълбокото смущение и тежкото отчаяние преди малко, сега идеше неизразимата радост и гордостта от бързо и точно изпълнената поръчка. А музикантът? Той наистина беше онова малко опърпано момче, което одева въведоха при владетеля. То беше допряло леко до устните си проста дървена свирка и пръстите му играеха така пъргаво и ловко, че се сплитаха в една неуловима мрежа.

Нямаше насищане на тази музика. Тя упой-